

אמנות

תדרוך

תיאטרון

*** **איזון עדין** (הבימה) — אדר אר (וירגיניה וולף) אלבי מתאר שוב את האנוכיות, הצביעות והכרדות של הברג-נות האמריקאית האמידה, במחזה קאמרי שזוכה לביצוע משכנע.

*** **הנערים בחבורה** (בימות) — ההומוסקסואלי כדמות אנושית הוא חומר דרמטי מרתק בידי המחזאי מארט קראול, וצוות שחקני בימות, ביניהם צריך לצייץ את שלמה ברשביט, עודד תאומי וטוביה צפיר.

בידור

*** **ג'ז פזום** — עכשיו (אורי) — דני דגן) — מיקצבי הדיסקוטק בצורה מסר-גננת, עם אורות וצלילים כמעט פסיכדליים. לצעירים ברוחם.

*** **חיי כלב** (תיאטרון עממי) — גדי יגיל מתגבר על חומר שאינו תמיד מן המעולים ביותר, ומוכיח את כוחו כאחד הבודנים המגוונים ביותר בארץ.

בידור

שערות

מוסחרות

כבר בשבוע הראשון להצגתו החל המחזמר שיער לעורר התרגשות וסערות רוחות. עוד בטרם נרגעו שחקני ההצגה מהחלטת המפקים להוריד את סצינת העירום (ראה "קורא יקר"), סיפקו להם המפקים סיבה נוספת להתקוממות: הם החליטו להקרין בהפסקה, שבין שתי מערכות המחזה, שקר פיות-פירסומת על המסך שעל הבמה. הראשונים שהתקוממו נגד צעד חסר-הדיוק זהים זה בתיאטרון הישראלי, היו שחקני ההצגה הישראלים. הם לא הבינו כיצד אפשר להקרין שקופיות פירסומת באמצע מחזה, מחרו בין השאר, גם נגד השתעבנותו של האדם המודרני למוצרי הצריכה ול-פירסומת המיסחרית הגלוחית אליהם.

*** **גם אנחנו נגד** — אבל הסתבר ש-מחאתם לא עזרה. מלכתחילה יועד אולם אוזיס ברמת-גן, בו מוצגת ההצגה, לאלם קולנוע. בעלי האולם, שהם גם מפקי ה-הצגה, מכרו את זכויות הפירסומת שבו עוד לפני שעלה בדעתם להפיק את שיער. כיוון שהחווים היו חתומים, והמפרסמים עמדו על זכותם להציג את שקופיות ה-פירסומת גם בהצגה, לא יכלו המפקים לסרב להם, מבלי שייגרם להם נזק כספי ניכר.

כך אירע שבאחת ההצגות השבוע החלו להקרין את השקופיות בהפסקה. הקהל שגכה באולם לא ידע תחילה כיצד להגיב. פשטה המחאה על פני האולם כולו. הקהל אבל אז יצאו מספר שחקנים אל הבמה תחילה נשמעו כמה צעקות בון. אחר כך מתו: הקהל החל לחפוס שמשוה לא בסדר. כשבדיהם כרוה: "גם אנחנו נגד פירסור, שרק, רקע ברגליו וצעק עם כל שקופיות פירסומת שהופיעה.

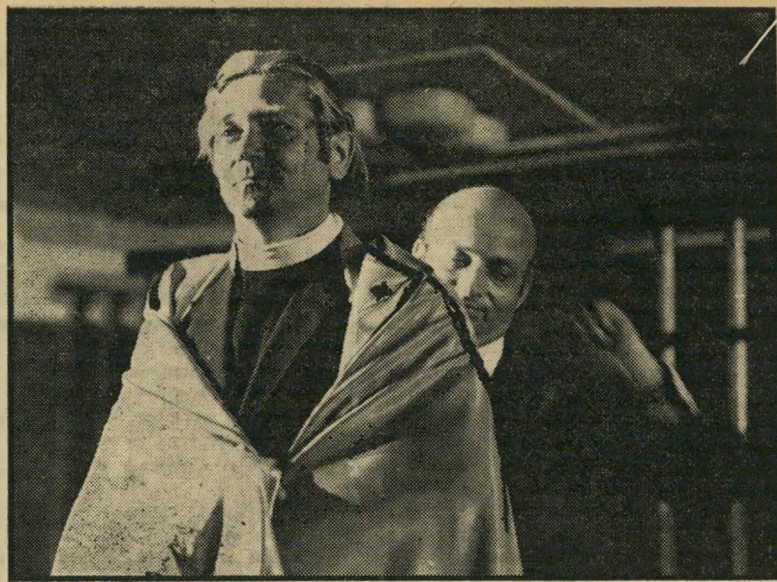
מבלי שיער, סיפקו מפקי ההצגה ביש-ראל מימד נוסף לזעקת המחאה של שיער.

תיאטרון

מינדנסטי, דובצ'ק והבאים אחריהם

המצאות חוזרת על עצמה. "אילולא כתי בה בריג'ט בוואין את האסיר לפני למעלה מעשר שנים, היו חשודים בה שהיא מעתיקה את כותרות העיתונים של היום", אומר הבמאי דויד (מלכת אמבטיה) לוי, המתכונן להעלות את ההצגה עם גרוען שמר ויוסי גרבר. בעצם, המחזה מועתק מכתות של עיתונים, אלא שהיו אלה כותרות שהודיעו על הפרשה הטרגית של הקרדינל מינדנסטי בהונגריה.

"מה שקרה במחזה הוא עימות טראגי בין שני אנשים בשנות החמישים שלהם, שהתחילו יחד במאבק נגד הנאצים, והגיעו במשך הזמן למחזה מוכוזות תחת מישטר סוציאליסטי. אחד מהם מראשי המישטר (גרבר) השני הוא קרדינל (שמר). ראש ה-כנסייה, ובחור שכונה הוא בלתי-אהוד על המישטר. בסופו של דבר נפתחת נגדו קריה שמטרתה להשפילו בעיני הציבור, ושני הידידים נפגשים שוב בתא-החקירה. האחד מייצג את המנגנון השולט, והשני מנסה

גברר ושמר ב"האסיר" אמא בארון מתים

לשמור על כבודו האישי." גם דובצ'ק. יוסי גרבר: "התובע הוא ציניקן האומר בגלוי כי אינו מאמין שהמחנה שלו חזק יותר, ולכן עמדתו האי-שית נוחה יותר. משום כך, מוטב לו לאיש הכנסיה לחתום על החידושי שורשים השל-טונות, וידוי שישפיל אותו, אבל יהסוך ממנו סבל רב."

הקרדינל מסרב לחתום. ואו מביאים ל-תאו ארון-מתים, ובו, לדברי התובע, גופת אמו. וזו התחלת מלחמת-עצבים שבסופה

במאי שפרן-יונגר החובבים צנועים, לא גאונים

חותם האסיר על החידושי, ומגלה שאין זה אלא צעד ראשון למשטר-ראווה שצריך לש-מש לתפארת אויביו. זה מוכיח שוב את דובצ'ק, אשר חזר ל-ציכיה אחר שהודיעו לו שאמו חולה, ומאו לא נודעו עיקבותיו. הוא ישמע העולם בקרוב את ידויו, בו האם מודיע שכל מה שעשה היה מתוך אינטרסים אישיים בלבד, ולא אהבת מולדת, כפי שזה קרה בהצגה? שנאמר: המצאות חוזרת על עצמה.

היאוש יושב

על ספסל

לקראת סופו של נאום מדיני חשוב, / הסדינאי הדגול נתקל / במשפט מליצי

dépilan

משאיר
טורף חלק
לזמן יותר
ארוך

dépilan

הקדם השויערי
הנודע להרחקת
שיער מיותר. דפילן
פועל על שורשי
השיער, מחליש
צמיחתם ולכן
פעולתו לזמן
ארוך יותר מכל
משחה.

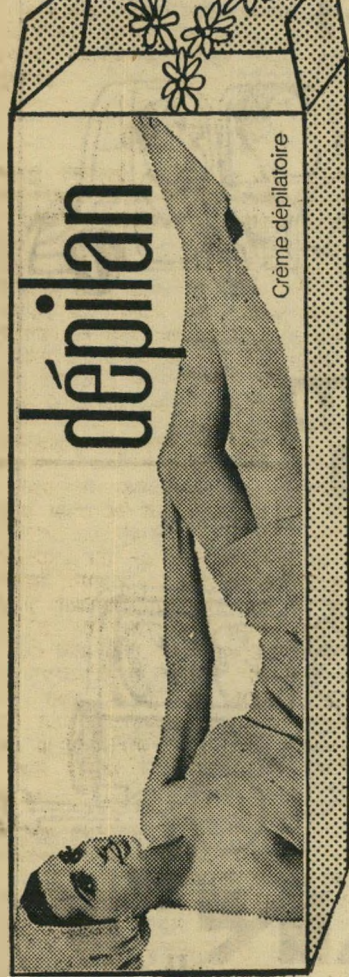
dépilan

הקדם הקוסמטי
בעל הריח העדין
להסרת שיער
בדרך הנשית
ללא פגיעות, ללא
כאב, בצורה
היגינית ונעימה.
דפילן מותר לך
עור חלק רך
כקטיפה.

נסי והוכחי גם
את

* vitamol

ZURICH, SUISSE

בינג-לינאל

נהיית לעבוד עם חובכים. הם צנועים ולא חושבים את עצמם לגאונים. ריח החל-טורות עוד לא טישטש את חושיהם, והם באמת אוהבים לעשות תיאטרון. בתיאטרון המקצועי? ההצגה הראשונה בארץ היתה משחקים בקארן בווית. אחר כך גיליתי שאיש מלבדי לא התייחס אליה ברצינות. זה היה פקק עד לפרח הקסטוס.

הבימה הציעה לי מחוה רע כל כך, שי-כל האחרים סירבו לנגוע בו... בחיפה רצו לתת לי את הטרונים, אבל ביטלו לבסוף את כל ההצגה. אם באמת לא מתתי מרעב, זה משום שיש לי משפחה עשירה מאד.

"זה יהיה מיסחרי?" האמנתי שי-חומר של לורקה יכול להרכיב ערב יפה. רציתי את יהורם גאון ולבנה פינקלשטיין. אבל הם סירבו: לא מיסחרי. משה אשורב התלהב מן הרעיון, אבל דבר ראשון שאל אותי "זה יהיה מיסחרי?"

כשראיתי את הבכורה, הסתבר לי שזה אולי מיסחרי, אבל לא דומה אפילו לבימוי שלי.

ועכשיו פרבר. למעשה גיליתי אותו כשי-הייתי בפרס בשנת 1962. איב מונטאן הגיש באול-מפיה תוכנית שכולה שירי פרבר. שם התוכנית היה בסך הכל "פי".

הצעתי תפקיד להוריה חריפאי, ולא הצלחתי לשכנע אותה. הצעתי לישראל גור-יון, לנחום שליט ולזרמן אוניקובסקי (חשבתני על ביצוע של שלושה או חמישה, מהם הגברים יהיו ממש שחקנים), אך הם העדיפו את מלכת האמבטיה. היחיד שהאמין בי עד הסוף הוא דני מסינג, ואילו הוספתי את יאיר קלינגר, שקולו הצרוד והמעושן נראה לי מתאים לשיר, ובעיקר לדבר את פרבר, ואת צילה דגן, בגלל קולה המיוחד.

לא ררושה פסימיות. כמעט אותה דרך יטורים עברתי כשחיפשתי מתרגם ו-מוסיקאי. אלצעו הסכים לתרגם, אך ביקש שהות של זמן. אהרון אמיר ביקש מקדמה שלא היתה לי, יוחנן זראי טען שכבר היו קוסמה (עלי שלכת) וקרולה, שכתבו מו-סיקה, ושאינן טעם... לבסוף גיליתי בעדה בן-נתום מספיק ברק ועודפנים בשביל פר-בר, ובדובי זלצר הבנה, רוחב לב וביט-מו-דרני שהתאימו לי מעל כל המצופה.

מצאתי לנכון לסיים את היצירה בשיר-נקמה מלא מחשבות רעות: "אבל בכל זאת יבוא עוד היום / שאחכה להן / ואז אחתוך להן את הגרון / ואוציא להן את התיאבון."